

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri, inclusiv a cheltuielilor efectuate în primă instanță.

Motivele și principalele argumente

Recurenta susține că hotărârea atacată nu conferă efectul juridic corect noțiunii de valoare normală astfel cum este definită prin articolul 2 alineatul (7) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului ⁽²⁾ din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene, cu modificările ulterioare. În consecință, în cuprinsul hotărârii atacate, Tribunalul a concluzionat în mod eronat că valoarea normală analoagă determinată în conformitate cu această dispoziție corespunde în mod necesar nivelului la care produsele în cauză ies din linia de producție în China, deși constată el însuși în hotărârea atacată că costurile de desfacere, cheltuielile administrative și alte costuri generale pentru vânzările interne și la export sunt suportate nu de către societatea din China, ci de societăți afiliate dintr-o țară cu economie de piață, Hong Kong. Această concluzie eronată se află la originea încălcării articolului 2 alineatul (10) din Regulamentul (CE) nr. 384/96, cu modificările ulterioare, întrucât Tribunalul a confirmat ajustarea prețului la export operată de instituții și care constă într-o deducere a costurilor de desfacere, a cheltuielilor administrative și a altor costuri generale și a profiturilor societăților afiliate din Hong Kong.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1136/2006 al Consiliului din 24 iulie 2006 de instituire a unui drept antidumping definitiv și de percepere definitivă a dreptului provizoriu instituit la importurile de mecanisme cu levier originare din Republica Populară Chineză (JO L 205, p. 1, Ediție specială 11/vol. 47, p. 89).

⁽²⁾ JO L 56, p. 1, Ediție specială 11/vol. 12, p. 223).

Acțiune introdusă la 10 decembrie 2009 — Comisia Europeană/Republica Elenă

(Cauza C-512/09)

(2010/C 37/31)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: Iro Dimitriou și A. Margelis)

Pârâtă: Republica Elenă

Concluziile reclamantei

— constatarea faptului că prin neadoptarea tuturor actelor necesare pentru a se conforma Directivei 2006/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 septembrie 2006 privind bateriile și acumulatorii și deșeurile de baterii și acumulatorii și de abrogare a Directivei 91/157/CEE ⁽¹⁾ sau, în orice caz, prin necomunicarea acestor dispoziții Comisiei, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 26 alineatul (1) din această directivă;

— obligarea Republicii Elene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Termenul pentru transpunerea Directivei 2006/66/CE în dreptul intern a expirat la 26 septembrie 2008.

⁽¹⁾ JO L 266 din 26.9.2006, p. 1, Ediție specială 13/vol. 53, p. 215.

Acțiune introdusă la 11 decembrie 2009 — Comisia Europeană/Regatul Belgiei

(Cauza C-513/09)

(2010/C 37/32)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: V. Peere și A. Marghelis, agenți)

Pârât: Regatul Belgiei

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin neadoptarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2006/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 septembrie 2006 privind bateriile și acumulatorii și deșeurile de baterii și acumulatorii și de abrogare a Directivei 91/157/CEE ⁽¹⁾ și, în orice caz, prin necomunicarea acestora Comisiei, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive;

— obligarea Regatului Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Termenul pentru transpunerea Directivei 2006/66/CE a expirat la 26 septembrie 2008. Cu toate acestea, la data introducerii prezentei acțiuni, pârâtul nu adoptase încă toate măsurile necesare pentru transpunerea directivei și, în orice caz, nu le comunicase Comisiei.

(¹) JO L 266, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 53, p. 215.

Acțiune introdusă la 11 decembrie 2009 — Comisia Europeană/Republica Portugheză

(Cauza C-518/09)

(2010/C 37/33)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: I. V. Rogalski și P. Guerra e Andrade, agenți)

Pârâtă: Republica Portugheză

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că Republica Portugheză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 56 TFUE, prin:
 - nedefinirea în dreptul național a diferenței între stabilire și prestarea temporară de servicii în ceea ce privește activitățile de tranzacționare imobiliară desfășurate de agenții imobiliari și de consultanții imobiliari;
 - impunerea în sarcina agenților imobiliari și a consultanților imobiliari din alte state membre a obligației de înregistrare completă la Instituto da Construção e do Imobiliário (denumit în continuare „InCI, I.P.”), în vederea prestării temporare de servicii;
 - impunerea în sarcina agenților imobiliari și a consultanților imobiliari din alte state membre a obligației de constituire a unui depozit ca garanție pentru răspunderea

rezultată din activitățile desfășurate, potrivit dreptului portughez;

- impunerea în sarcina agenților imobiliari și a consultanților imobiliari din alte state membre a obligației de a dispune de capital propriu pozitiv, potrivit dreptului portughez;
- supunerea agenților imobiliari și a consultanților imobiliari din alte state membre controlului disciplinar integral efectuat InCI, I.P.
- Constatarea faptului că Republica Portugheză nu și-a îndeplinit nici obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 49 TFUE și 56 TFUE, prin impunerea în sarcina agenților imobiliari a obligației de exercitare a activității de intermediere în mod exclusiv, cu excepția activității de administrare imobiliară în numele altei persoane, și prin impunerea în sarcina consultanților imobiliari a obligației de a exercita în mod exclusiv activitatea de consultanță imobiliară.
- Obligarea Republicii Portugheze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Sistemul portughez de intermediere imobiliară și de consultanță în materie imobiliară cuprinde numeroase restricții la libera prestare a serviciilor.

Activitățile de intermediere imobiliară și de consultanță imobiliară desfășurate de societăți situate sau având sediul efectiv în alte state membre se supun dreptului portughez în toate cazurile în care au legătură cu un imobil situat în Portugalia.

Legea portugheză impune un număr de șapte cerințe pentru exercitarea activității de agent imobiliar și un număr de patru cerințe pentru exercitarea activității de consultant imobiliar.

Cerințele personale în materia acordării licenței sunt restrictive.

Cerința privind capacitatea profesională este, la rândul său, restrictivă.

Normele de drept portughez în domeniul intermedierei imobiliare și al consultanței imobiliare nu sunt specifice activității clasice de intermediere. În locul unei activități de intermediere, legea impune o activitate de agent.

Obligația de constituire a unui depozit pentru a garanta pentru răspunderea profesională potrivit dreptului portughez constituie o restricție neîntemeiată.